

Въ Баку има толкова много фабрики за прѣработването на газъта, че тѣ тамъ образуватъ нѣщо като отдѣленъ градецъ, който се казва „Черното градче“. Тамъ се пазятъ милиони и милиони килограми сурова и чиста газъ. Не е чудно, че най-честото нещастие въ този градецъ сж страшнитѣ пожари. Стига само нѣкой да хвърли неизгасена добръ клечка кибритъ или запалена цигара и пожарътъ е готовъ. Пламватъ грамаднитѣ резервуари, тѣхнитѣ желѣзни стѣни не издържватъ натиска на паритѣ, пукатъ се съ страшенъ трѣсъкъ и пламналата газъ се разлива като широкъ огненъ потокъ, обхваща и други резервуари, разлива се по улицитѣ и подпалва кжщитѣ. Понѣкога достига и до газенитѣ фонтани и ги подпалва. Високо къмъ небето се извива огненъ стълбъ, вѣтърътъ подхваща пламъка, разбива го и облива цѣлата околностъ съ огненъ дъждъ. Нѣма никаква възможностъ да се загаси такъвъ пожаръ! Той трае до тогава, до когато не се пѣяви силенъ дъждъ, или не изгори всичката газъ.

Газени извори има и въ Ромѣния.

III.

Нито единъ ученъ до сега не е можалъ да каже, отдѣ се взема газъта подъ земята. Едни мислятъ, че тя е станала отъ разлагането на животни и растения, други пъкъ казватъ, че газъта се издига и иде изъ най-голѣмитѣ дълбочини на земята, отъ тамъ, кждѣто всичко е разтопено като огнена каша. Чудно е, че газъта въ голѣми количества е намѣрена само въ околноститѣ на Баку и Пенсилвания. И въ други страни я има, но много малко: срѣщатъ се само пластове камѣни, напоени съ газъ.
